

Bilag 2.

Til det fra Landstinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Sparekasser.

I Anledning af, at der ifølge Lovforslagets § 1 er foreslaaet, at Sparekasser, der ved denne Lovs Ikrafttræden driver Vekseldiskontering, inden 31. Marts 1939 skal have afviklet denne Forretning, tillader underskrevne tre vendsysselske Sparekasser, der vil blive følelig ramt af denne Bestemmelse, sig over for det ærede Landstingsudvalg at fremkomme med følgende Bemærkninger.

I Bemærkningerne til Lovforslaget er der henvist til, at Vekseldiskontering nu findes i 22 Sparekasser, og at der ikke er fundet fuldt tilstrækkelig Anledning til at opretholde denne Forretning.

Set i Forhold til Landets 526 Sparekasser kan det jo ikke nægtes, at det er et ringe Antal Sparekasser, der indtager den i Henhold til den gældende Sparekasselov indrømmede Undtagelsesstilling. Tallet paa de Sparekasser, der vil blive føleligt ramt ved Vekseldiskonteringsens Bortfald, ligger tilmed en Del under det anførte Tal. Det forekommer os her, at der berettiget kan drages en Linie mellem de Sparekasser, der virker paa bymæssige Pladser, hvor der ingen Bank findes, og de Sparekasser, der virker Side om Side med Banker.

Vore Sparekasser hører til den førstnævnte Kategori. Vi og en Del flere andre Sparekasser, der virker paa Pladser, hvor der ingen Banker findes, hvor der ikke er Betingelser for, at en selvstændig Bank kan eksistere, har da ment at gavne mest ved i nogen Maade at afpasse vor Virksomhed efter Byens og Egnens Behov og derved tjene vort Opland paa den bedste Maade.

Vi mener at have udfyldt denne Opgave paa en Maade, saa vi ikke satte noget til af den Tillid, vi som Sparekasser har Pligt til at værne om. Vekseldiskonteringen har haft en saa begrænset Plads blandt Anbringelsen af vore Midler, at der alene deraf vil fremgaa, at vi var os bevidst, at det var en Undtagelsesstilling, vi indtog, og at Vekseldiskonteringen skulde holdes inden for Rammer, der passede sig for Sparekasser.

Selv om det med Rette fremhæves, at Vekseldiskonteringen er en udpræget Bankforretning, bliver det dog Uret, naar der, som Lovforslaget tilsigter, gribes ind over for bestaaende hævdvundne Rettigheder, der har været udøvet paa lovlig Vis, uden at Bankerne, saa vidt vides, har fundet Anledning til Klage.

Denne Uret bliver ikke mindre, fordi den kun angaar et Faatal af Sparekasser.

Hvorledes vil disse Sparekasser være stillet, hvis Forslaget bliver Lov?

Forholdene er for smaa for Oprettelse af Banker. Derimod vil det næppe være vanskeligt at faa Filialer af en eller anden Bank oprettet paa Pladsen. Saa-danne Filialer vil ikke alene overtage Sparekassernes Vekseldiskontering, men tillige konkurrere med Sparekasserne om Indlaansmidlerne paa et Tidspunkt, hvor Indlaanene i Forvejen er i betænkelig Tilbagegang. Bliver Forslagets § 9 derhos Lov, og de samme Sparekasser bliver henvist til udelukkende at maatte yde Laan mod den primære Sikkerhed, saa vil det ikke undgaas, at Sparekasserne i høj Grad mister Forbindelsen med det Befolkningsslag, der hidtil var deres bedste Venner, ikke alene som Laantagere, men ogsaa som Indskydere.

Ved at fremdrage disse Forhold over for det ærede Udvalg tillader vi os at henstille at tage under Overvejelse, om der ikke, selv om Lovforslagets Hovedformaal vel nok kan siges at tilsigte en Ensretning af Sparekasserne, skulde være tilstrækkelig Anledning til dispenserende Bestemmelser for de Sparekasser, der bliver ramt af